

El tou de la cama

Carmen de Lirio Foto: EFE.

“Perdoni: vostè és el cap de sala d'El Molino, oi? Doncs miri què ens passa: nosaltres som una colla d'Olot que solem sortir plegats d'excursió, i vàrem agafar entrades per venir a veure l'espectacle. Però resulta que el senyor rector de la parròquia ens va dir que també li agradaria acompanyar-nos. Veurà, l'home no surt mai de misses i sermons, i tenia ganes de conèixer també l'ambient d'aquesta sala... El problema és que no convé que el públic el vegi, perquè si algú el reconegués, podria haver-hi un escàndol. Com ho podríem fer?”

El cap de sala, home expert en aquestes situacions, contesta: “No es preocupin. Això ens passa sovint i, per prevenir-ho, tenim unes llotges molt a prop de l'escenari, amb unes mampares que eviten la vista del públic. Es pot veure bé l'espectacle, sense ser observat per ningú.”

Dit i fet. Varen escollir un membre de la colla que feia de capellà vestit de seglar i l'empleat –després de fer-li el besamans– l'introduí

per una porta excusada fins a la llotja resguardada de vistes. L'interessat estava tan a prop de l'escenari que, després, va confessar que olorava les cremes que portaven les artistes. Tot va anar bé, i la colla va gaudir de cossos espectaculars amb poca roba, i de frases amb doble intenció... Encara que el que més els va impressionar eren els jocs de mans fets per un mandarí xinès!

Més tard, atacant un bon sopar a Can Culleretes, la colla es reia de la broma innocent que li havien gastat al cap de sala, i comentaven la procacitat de les artistes. Un del grup guardava silenci. Finalment, amb aires de filòsof grec va deixar anar: “Repassava mentalment l'espectacle que acabem de veure i quant a la bellesa dels cossos de les noies, jo em quedaria amb el tou de la cama. Tota la resta està bé... però el tou de la cama!”

D'aquesta anècdota, han passat molts anys. De quan el Paral·lel de Barcelona era un deliri de fantasia i El Molino, l'Apolo i el Cómico omplien cada nit amb personal masculí, àvid de contemplar el que no es podia veure enlloc més. Avui dia, però, aquell bon home ja no tindria necessitat d'anar-hi per poder mirar “el tou de la cama” de les noies. Ara només li faria falta sortir al carrer.

I ens ho ha recordat la desaparició recent de Carmen de Lirio (1923-2014). Va ser indiscutiblement la vedet reina del Paral·lel durant un quart de segle, admirada, cobejada –es deia que era la “fulana” del governador– i amb una seducció extraordinària. Autocars de totes les contrades portaven públic al music-hall, subjugats tant per la seva cara encisadora, unes contorsions insinuants, i també per “el tou de les seves cames” perfectes; i el rumor que posseïa amants despertava encara més el seu atractiu eròtic.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/767965-el-tou-de-la-cama.html?cca=1&piwik_campaign=rss&pi

wik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss